katalog_vize_final.indd 1 30/11/16 11:05

Univerzita Karlova, Pedagogická fakulta
Charles University, Faculty of Education

Texty / Texts
Jaroslav Bláha, Viktor Čech, Monika Plíhalová

Překlad / Translation
Alena Kottová

Grafický design / Graphic design
Pavla Gajdošíková, Hana Leisnerová

Jazyková redakce textů / Text editing
Lukáš Foldyna

Foto / Photo
Pavla Ortová

Tisk a vazba / Printed and bound by
Tiskárna a vydavatelství 999

Vydala Univerzita Karlova, Pedagogická fakulta
/ Published by Charles University, Faculty of Education

ISBN 978-80-7290-893-6

katalog_vize_final.indd 2 30/11/16 11:05

VIZE

17/10 – 31/12 2016
GALERIE NA SCHODECH
Katedra výtvarné výchovy, Pedagogická fakulta Univerzity Karlovy,
Magdalény Rettigové 47/4, Praha 1, 116 39

GALLERY ON STAIRS
Department of Art Education, Faculty of Education, Charles University,
Magdalény Rettigové 47/4, Prague 1, 116 39

Vystavující umělci
Exhibiting artists
Lenka Jarchovská, Olga Konvalinková, Hana Leisnerová,
Valentino Mele, Klára Nosková, Monika Plíhalová,
Barbora Samková, Zuzana Svatošová, Kamila Zawadská

Videoprojekce
Videoprojection
Marie Fulková, Leonora Kitzbergerová, Helena Kafková,
Kamila Karagavrilidisová, Jana Kerhartová, Petra Klimešová,
Olga Konvalinková, Hana Leisnerová, Valentino Mele,
Klára Nosková, Monika Plíhalová, Barbora Samková,
Michal Sedlák, Zdenka Špidlová, Kamila Zawadská

Kurátorka
Curator
Pavla Gajdošíková

Výstava byla pořádána k příležitosti 70. výročí založení Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy, za podpory studentského grantu.
The exhibition was organized to mark the 70th anniversary of the foundation of Faculty of Education, Charles University Prague, with the support of a student grant.

katalog_vize_final.indd 3 30/11/16 11:05

Budoucnost probouzí otázky. Někdo si myslí, že vidí jasně, co bude, zatímco pohled jiného zůstává rozostřený. Někteří doufají v lepší zítřky, další se smiřují s koncem. Svou představu o budoucnu má zkrátka každý. A právě rozličné vize daly vzniknout výstavě studentů Katedry výtvarné výchovy PedF UK. Rozhodli jsme se prostřednictvím individuálních prací i společné instalace odhalit divákům úvahy o směřování světa a nás samotných.

Na počátku stálo Biennale di Venezia a přineslo mnoho inspirace. Už samotné téma loňské přehlídky současného umění s drobnými změnami opakujeme. Název „All the World's Futures" je zjednodušen na „VIZE", odkaz k budoucnosti však zůstává patrný. Benátské pavilony ukázaly návštěvníkům rozmanitost možností uměleckého vyjádření. Každému vystavenému objektu vtiskl jeho tvůrce zcela osobitý ráz. Individualita umělce byla prosazena napříč všemi výstavními sály. Studentské práce navazují na Bienále ve stejném duchu. Ačkoliv jsme mezi vystavujícími v Benátkách nalezli silné inspirační zdroje, jako je například Ricardo Brey, herman de vries, Ji Dachun, Dahn Vo či Bruce Nauman, své vzory jsme nekopírovali na úkor vlastních představ.

Vystavené objekty, podpořené navíc krátkými animacemi, jsou výsledkem individuálních reflexí. Vzpomínka na Bienále se v nich mísí s intimními zážitky a osobními postoji. Díky tomu jsme získali soubor několika prací plně závislých na záměru autora. To však neznamená, že vystavená díla nejsou navzájem provázaná. Naopak, objekty spolu komunikují a doplňují se navzájem. Jejich spojujícím prvkem se stal kontrast, aniž bychom si tuto skutečnost na začátku uvědomovali. V rámci jednoho díla stavíme staré proti novému, naději střídáme s vizí katastrofy nebo srovnáváme skutečnost s iluzí. Snad je to díky stejnému zázemí, ze kterého pocházíme, nebo zde sehrála svou roli benátská inspirace. Kvůli protikladům se naše vize staly ambivalentními a od jednoznačných závěrů má výstava daleko.

Centrální část výstavy jsme vytvořili pomocí rozsáhlé konceptuální instalace. I zde nás ovlivnilo Bienále. Velkolepost většiny instalací i silné zastoupení práce s textem ovlivnily podobu naší VIZE. Pro prostory schodiště jsme zvolili kombinaci slov, jež se vznáší ve vzduchu. Změť slov, změť myšlenek, změť vizí jako jeden pohled na budoucnost plnou otazníků. Jazyk je mocný prostředek a pomohl nám slovní hříčkou. VIZE, nebo VIZ E? Brzy jsme si všimli, jak trefná jsou slova začínající na písmeno „e". Evoluce, emancipace nebo expanze jsou jen jejich některými zástupci.

Na závěr je třeba připomenout naši spolupráci se studenty doktorského studia, kteří výstavu podpořili především videoprojekcí komentující Biennale di Venezia.

Co přinese zítřek, neznáme, sny a představy však zůstávají a vybízejí umělce k reakcím. O tom jsme se mohli přesvědčit už na benátském Bienále. Náš autorský kolektiv v podobném snažení pokračoval. Rok, během kterého jsme připravovali výstavu VIZE, byl pro nás cennou zkušeností. Úvahy nad hlubokým tématem výstavy v nás zanechaly zřetelné stopy.

Monika Plíhalová

katalog_vize_final.indd 4 30/11/16 11:05

The future instigates questions. Someone seems to think clearly of what is going to be, while somebody else's view remains dim. Some cherish hopes in a brighter future, while others reconcile with the doom. Simply everyone has got his or her idea of the future. And this variety of visions gave rise to the exhibition of the Art Education Department. We decided to disclose to the viewers our reflections on what course the world and we are taking, as it is expressed both in individual artworks and the joint installation.

The Biennale di Venezia was at the beginning of it all, giving us a lot of inspiration. We reiterated the very topic of last year's contemporary art display just with some minor changes. The title „All the Worlds Futures" has been simplified to „VIZE / VISION", the hint at the future remaining obvious. The Venice pavilions displayed a vast variety of artistic expression. Each exhibit was endowed with quite a distinctive touch of its creator. The artist's individuality was highlighted across all exhibition rooms. Our students' artworks follow up with the spirit of the Venice Biennale. Although we found strong inspiration sources among artists exhibiting in Venice, such as Ricardo Brey, Herman de Vries, Ji Dachun, Dahn Vo or Bruce Nauman, we did not copy our models or compromise our own ideas.

The objects on the show, supported moreover by short animations, are the outcome of individual reflection. In them, recollections of the Biennale intermingle with private experience and personal attitude. Thanks to that we obtained a complex of several artworks depending in full on their author's intention. Which does not mean, however, that the exhibits are not mutually interconnected. Quite on the contrary, they communicate and complement each other. Actually, contrast became their unifying principle, without us realizing it at the start. Within a single artwork, we juxtapose old and new, hope alternates with a vision of disaster and reality is compared with an illusion. This may be so thanks to our common background, the place we come from, or thanks to the shared Venice experience. Due to such opposites, our visions became ambivalent and the exhibition is far from any clear-cut outcome.

We placed an extensive conceptual installation in the very center of the exhibition. Here too the Biennale was a major influence: the magnificence of most installations and strong presence of text work influenced our VIZE / VISION. For the staircase area we chose a combination of words floating freely in the air. A medley of words, of thoughts, of visions is presented as one view of a future full of question marks. Language is a powerful tool and it helped us with a pun: VIZE or VIZ E? We noticed soon how apt the words beginning with "e" are: evolution, emancipation or expansion, are just some of them.

To conclude let us mention our cooperation with the doctoral students who supported the exhibition especially by a video screening commenting on the Biennale di Venezia.

We do not know what the future will bring yet our dreams and ideas / fancy remain and invite artists to respond. We could see that already at the Venice Biennale. Our artistic team tried to continue in a similar key. The year during which we prepared the VIZE exhibition has been a valuable experience. Pondering the deep topic of the exhibition has left its distinct imprint on us.

Monika Plíhalová

katalog_vize_final.indd 5 30/11/16 11:05

EVENTUALITA
EPICENTRUM
EMOCE

Jako iniciátor výstavy jsem hrdý na studenty prezenčního a doktorského studia Katedry výtvarné výchovy, kteří připravili expozici, jež je reprezentativní vizuální oslavou 70. výročí založení Pedagogické fakulty UK. Zároveň je i přesvědčivou demonstrací naprosté nezbytnosti studijních zájezdů na přehlídky současného světového umění, jakými jsou především jednotlivé ročníky benátského Bienále. Proč jsou tyto velkolepé přehlídky současného umění pro studenty Katedry výtvarné výchovy tak zásadní?

Jedním z klíčových kritérií kvality výtvarné výchovy je její provázanost s aktuálními trendy současného umění. K naplnění tohoto kritéria je nezbytně nutná aktivní komunikace studentů Katedry výtvarné výchovy Pedagogické fakulty UK se současným uměním. Vzhledem k pluralitě výtvarného projevu a bohaté škále výtvarných technik v široké nabídce tradičních i nových médií neposkytují tematické či monografické výstavy, které naší kulturní veřejnosti nabízejí české galerie a muzea výtvarného umění, možnost nahmatat puls aktuálního výtvarného projevu jako vizuální výpovědi doby. Tuto šanci poskytují v plné míře jen dvě velkolepé evropské přehlídky současného světového výtvarného umění: benátské Bienále a kasselská Documenta. V čem jsou tak výjimečné? Tradiční typ výstav – ať již monografických, tematických apod. – umožňuje určité nastavení vycházející z různé míry možností předpokládat, co můžeme očekávat. Přehlídky současného světového umění nabízejí nejaktuálnější tendence v bezbřehé pluralitě postojů a uměleckého projevu nepodléhající nějakému hodnotovému systému, ale ani žádným kurátorským schématům. Na diváka tak klade mimořádné nároky, na druhé straně však přináší značnou míru nových vizuálních informací, s kterými se musí sám vyrovnat. Obrazně řečeno studenti jsou zde hozeni do vizuálních vod současného umění, a jsou tak nuceni se v nich naučit plavat.

Proto katedra výtvarné výchovy pořádá každé dva roky pětidenní studijní zájezd na La Biennale di Venezia. Máme zkušenosti dvou desetiletí, které nám jednoznačně potvrzují nezbytnost neustálého kontaktu se „žhavou přítomností" výtvarného života. Verbální informace ani reprodukce vybraných děl nemohou v žádném případě „suplovat" přímý osobní kontakt spojený s procesem bezprostřední komunikace. V peripetiích zmíněných dvou desetiletí zájezdů na benátské Bienále jsme hledali různé možnosti zpětné vazby, aby zážitky, dojmy a zkušenosti nevyprahly, aby znovu ožily v celkovém obrazu závěrečné syntézy. V první fázi převažovaly různé podoby verbálních reflexí od seminárních prací přes emocionálnější eseje, zpracování vizuální dokumentace statické (fotografie) i dynamické (videa) apod. V druhé fázi jsme postupně přecházeli k tvůrčím reflexím, vycházejícím z osobní inspirace studentů.

Zásadní zlom nastal po posledním ročníku Bienále roku 2015. Svou roli zde sehrál i hřejivý pocit, že nezastupitelnou roli přehlídek současného umění při formování osobnosti budoucích učitelek a učitelů výtvarné výchovy ocenilo i vedení pedagogické fakulty finančním příspěvkem na jednotlivého studenta, čímž jednoznačně potvrdilo studijní zaměření zájezdu. Důsledkem bylo klíčové rozhodnutí. Počínaje ročníkem 2017 bude pro studenty katedry výtvarné výchovy povinná účast alespoň na jednom ročníku benátského Bienále během studia.

Lenka Jarchovská, Staré lodě / Old Boats, porcelán a šamotová hlína, glazováno, zakuřováno pilinami / china and fireclay, glazed, smoke fired with sawdust, 2016
Olga Konvalinková, Hana Leisnerová, Valentino Mele, Klára Nosková, Monika Plíhalová, Barbora Samková, Kamila Zawadská, VIZE / VISION, prořezaný karton / pruned cardboard, 2016

katalog_vize_final.indd 7 30/11/16 11:05

Daleko důležitější však byla vnitřní potřeba studentů – a to jak prezenčního, tak i doktorského studia – tvůrčím způsobem se vyrovnat s širokou škálou podnětů, které jim benátská přehlídka současného umění nabídla. Nejcennějším výsledkem je originální koncepce, jejímž ideovým východiskem je vize budoucnosti jako osobitá reakce na obdobné ideové zaměření benátského Bienále roku 2015. Neméně cenná je i výsledná vizuální prezentace konceptuálního projektu, která dává celkové koncepci jednotu a naléhavost, aniž by omezila osobitost individuálních vkladů jednotlivých autorů. Výsledkem je výstava, za jejíž originální koncepci dostali její autorky a autoři studentský grant k 70. výročí Pedagogické fakulty UK a která je, podle mého názoru, naprosto přesvědčivým důkazem, že peníze skutečně nebyly vynaloženy nadarmo.

O tom se můžete přesvědčit na vlastní oči.

Jaroslav Bláha

katalog_vize_final.indd 8 30/11/16 11:05

As the initiator of this exhibition I wish to say how proud I am of both the students of the full-time and doctoral studies of the Art Education Department who prepared this exhibition, which is a representational visual celebration of the 70th anniversary of founding the Faculty of Education, Charles University Prague. At the same time, it shows quite convincingly, how necessary the study visits to world contemporary art shows are, especially concerning the Venice Biennale. Why are these wonderful displays of contemporary art so essential for the Art Education Department students?

One of the key criteria to judge visual art studies quality is their connection with current trends in contemporary art. To meet this criterion, an active communication of the Faculty of Education, Art Education Department students with the contemporary art is a must. Due to the plurality of artistic expression and the rich scope of art techniques offered both within traditional and new media, thematic or solo exhibitions offered by Czech art galleries and museums do not provide a chance to feel the pulse of the current artistic manifestation as the visual statement of our times. Such a chance is fully provided just by two superb European displays of global contemporary art: the Venice Biennale and the Documenta in Kassel, Germany. What makes them so extraordinary? The traditional exhibition type – solo, thematic etc. – enables us to conceive certain ideas as to what we can expect. The contemporary art shows offer the hottest tendencies in the boundless plurality of attitudes and artistic expressions not being judged by any system of values or curator's schemes. These shows make it difficult for the viewer, yet offer a lot of new visual information the viewer him or herself must cope with. Metaphorically spoken, the students are thrown in the contemporary art visual waters and thus made to learn how to swim in them.

That is why our Art Education Department organizes each two years a five-day study trip to the La Biennale di Venezia. Our experience of two decades shows clearly how necessary the contact with the "hot present time" in art life is. Neither verbal information nor reproduced selected works can substitute the direct personal contact in connection with the process of immediate communication. In the twists and turns of the two decades' trips to the Venice Biennale we looked for various possibilities of a feedback, in order that all the experience and impressions do not dry, that they live again in the total picture of final synthesis. In the first stage, various kinds of verbal reflection prevailed, in the form of a seminar work or the more emotional essays, static (photos) and dynamic (videos) visual documentation etc. In the second stage, we gradually switched to creative reflection based on the students' personal inspiration.

A fundamental breakthrough happened after Biennale 2015. What played an important part was the fact that the irreplaceable role of contemporary art shows in the preparation of future art teachers was appreciated also by the Faculty of Education management by a financial contribution to individual students, an act by which the study character of the trip was clearly confirmed. As a result, a key decision was made. From 2017 on, the students of the Art Education Department will have at least one visit to the Venice Biennale compulsory in the course of their study. What was far more important though was the inner need of the students – both of the full-time and doctoral programs – to creatively process the wide range of impulses the Venice contemporary art show offered. The most valued outcome is an original concept whose initial idea was a vision of the future as a personal response to the similar ideological focus of the Venice Biennale of 2015. Not less rewarding was the resulting visual presentation of a conceptual project, which imparts unity and appeal to the whole without compromising individual original inputs by the artists.

Authors of the original concept of the resulting exhibition were rewarded by a student grant to mark the 70th anniversary of the Faculty of Education. In my opinion the exhibition proves beyond any doubt that the money was not at all wasted.

You can see it for yourselves.

Jaroslav Bláha

katalog_vize_final.indd 9 30/11/16 11:05

Lenka Jarchovská

Staré lodě, porcelán a šamotová hlína, výpal 1120 °C. glazováno, zakuřováno pilinami, 95 × 33 × 19 cm; 92 × 42 × 16 cm, 2016

Old Boats, china and fireclay, burned at 1120°C. glazed, smoke fired with sawdust. 95 × 33 × 19 cm; 92 × 42 × 16 cm, 2016

Mám ráda staré věci. Oslovují mě. Vnímám ztracenou krásu tvarů, čistotu linií, jasnost barev, všechno to, co se ztratilo léty užívání. Čas, který prožil někdo jiný, ke mně promlouvá jejich prostřednictvím. Snad právě proto mě oslovila instalace Chiharu Shioty v Japonském pavilónu na Bienále 2016 v Benátkách, která odkazovala na paměť a vzpomínky. „Staré lodě", které jsem vytvořila na základě tohoto zážitku, jsou rozbité, popraskané a spravované. Jako naše vzpomínky a naše paměť. Ale stále nás drží nad hladinou zapomnění.

I am fond of old things. They speak to me. I perceive the lost beauty of shapes, purity of lines, clarity of colors, all that has disappeared during years of usage. Time lived by someone else speaks to me through them. Maybe that's why I felt addressed by the installation of Chiharu Shiota in the Japanese Pavilion at the 2016 Venice Biennale, which referred to recollections and memory. The "Old Boats" I have created based on that experience are broken, cracked and repaired, the same as our memory and memories. Yet these boats still keep us above the level of oblivion.

katalog_vize_final.indd 10 30/11/16 11:05

Olga Konvalinková

Nejistota, kombinovaná technika, 40 × 150 cm, 2016

Uncertainty, mixed technique, 40 × 150 cm, 2016

Ve své tvorbě vycházím z organických tvarů a oblých forem, které mě vždy velmi fascinovaly a inspirovaly. Využívám také minimalismus a jednoduchost, která je mi blízká a dobře vystihuje to, co se snažím vyjádřit. Hledám v těchto formách určitou křehkost a do jisté míry i naivitu, která má podtrhnout přirozenost a zranitelnost. Tentýž záměr jsem se snažila vyjádřit zpracováním světelného objektu, který má představovat lidskou postavu. Sama o sobě má působit křehce a nejistě, proto také název „Nejistota". Ve spojení s budoucností ponechává objekt divákovi prostor pro vlastní uchopení tématu, zda se postava sklání pod tíhou budoucnosti, nebo vzkvétá v optimistickém očekávání.

The basis of my artwork is in organic forms and rounded shapes that I've always found fascinating and inspiring. I also make use of minimalism and simplicity, which I feel close to as it expresses well what I wish to utter. What I am looking for in these forms is certain frailty or even naivety that should underpin naturalness and vulnerability. I've tried to express the same intention in my rendering of a luminous object representing a human figure. The figure itself should cast a fragile and uncertain impression – this explains the name "Uncertainty". Concerning the future, the object leaves room for the viewer to decide if the figure bends under the weight of the future, or thrives in optimistic expectations.

katalog_vize_final.indd 12 30/11/16 11:05

katalog_vize_final.indd 13 30/11/16 11:05

Hana Leisnerová

Pozitiv/negativ, fotografie, 10 × 10 cm, 2012-2016

Positive/Negative, photography, 10 × 10 cm, 2012-2016

Fotografii ve své tvorbě vnímám jako prostředek k uchopení reality. Zaměřuji se především na fotografický proces. Zajímá mě vznikání obrazu a jeho možnost zachycení. Také se zabývám prostupností a přesahy fotografie.

Soubor černobílých fotografií je zpracován původní klasickou technikou, jejíž proces charakterizuje převod negativu v pozitiv. Vystavené snímky spojují negativní i pozitivní pohledy, které v jednom celku připomínají dualitu lidského vnímání.

In my creation I apprehend photography as a means to grasp reality. My main focus is the process of making photographs. I am interested in how a picture originates and how it can be captured. I also deal with the permeability and overlaps of photography.

A set of black-and-white photographs processed by means of original classical methods, characterized by the transfer of a negative into a positive. The photos on show connect both negative and positive views, which put in one whole remind us of the duality of human perception.

katalog_vize_final.indd 14 30/11/16 11:05

Hana Leisnerová, Barbora Samková

Zkreslení, kombinovaná technika, 10 × 10 cm, 2016

Distortion, mixed technique, 10 × 10 cm, 2016

Instalace přináší nové možnosti vnímání reality. Znemožněním výhledu z okna je divák odkázán na zprostředkovanou realitu pomocí camery obscury. Jedná se o optické zařízení, které je určeno k promítání skutečnosti. Odraz je závislý na světle, díky kterému ožívá. Promítaný obraz zrcadlí skutečnost, ale zároveň ji určitým způsobem přetváří. Již zkreslený obraz je pro nás impulzem k dalšímu tvoření. Instalace je určitou analogií moderní doby, ve které se stáváme příjemci již přetvářených informací a je na každém z nás, zda v nich dokážeme rozkódovat reálný základ. Nastane doba, kdy už člověk nerozezná zprostředkovanou informaci od reality?

The installation offers new possibilities of perceiving reality. The direct view from the window being barred, the viewer depends on a mediated reality with the help of a camera obscura – an optical device designed to project reality. Its reflection depends on the light thanks to which it comes into life. The projected image reflects reality, transforming it in a way at the same time. The already distorted image is an impulse for us to continue creating. The installation is a sort of analogy of the modern times, when we become recipients of information already reshaped and it is up to each one of us if we can decode the reality in its core. Will it happen one day that man shall not be able to tell mediated information from reality itself?

katalog_vize_final.indd 16 30/11/16 11:05

Valentino Mele

Cras Animo / La Mente di Domani / Mysl zítřka,
kombinovaná technika, 40 × 40 × 60cm, 2016

Cras Animo / La Mente di Domani / The Mind of Tomorrow,
mixed technique, 40 × 40 × 60 cm, 2016

V poslední době se pokouším experimentovat s multimédii, která jsou pro současnou vizuální kulturu dost podstatná. Nicméně tím se neodpoutávám od své expresivní malby, spíše se ji pokouším přesunout do objektů. Vnáším do nich dynamiku a novou energii.

„Cras Animo" či „Mysl zítřka" zobrazuji jako kámen či skálu, která levituje. Tematika letu se často objevuje v lidských představách o budoucnosti – létající auta, města, interstelární cestování. V mysli si můžeme let představit bez jakýchkoli omezení, nehledě na hmotnost či materiál. Pouhou myšlenkou tak překonáváme současné vědecké vynálezy a posunujeme se dál, skrze tempus, spatium a materiam. Díky představám lze pohnout i věčnou a neměnnou skálou.

Ve svém objektu a animaci poukazuji na myšlenky Giordana Bruna a na nadčasovost, kterou skrýváme v nás samých. „Není to hmota, která generuje naši mysl, je to mysl, která generuje hmotu." (Giordano Bruno).

Lately I have tried to experiment with multimedia, them being quite essential for contemporary visual culture. Yet this does no drive me away from my expressive painting, I rather try to move it into objects. I introduce in them dynamics and new energy.

Cras Animo or the mind of to-morrow is depicted as a levitating stone or rock. The theme of flight often appears in human visions of the future – flying cars, cities, interstellar travel etc. We can imagine flying without any limitations, regardless of weight or material used. With a mere idea we outdo contemporary scientific inventions and push further, through tempus, spatium and materiam. One can even move the eternal and unchanging rock by mere imagination.

Both in my object and animation I refer to the thoughts of Giordano Bruno and to the timelessness we conceal within ourselves. "It is not matter that generates mind, it is the mind that generates matter." (Giordano Bruno).

katalog_vize_final.indd 19 30/11/16 11:05

Klára Nosková

Fragmentace času, kombinovaná technika, 30 × 50 × 50 cm, 2016
Fragmentation of Time, mixed technique, 30 × 50 × 50 cm, 2016

Napojení na určitou národní identitu pro mě bylo vždycky podstatným prvkem umělecké tvorby. Ve svých motivech jsem mnohdy odkazovala diváka na českou kulturu a zemi, ať už skrze krajinu, nebo skrze jisté kulturní kódy. V tomto případě jsem využila cibulový vzor, typický pro český porcelán už od 18. století, jehož popularita přetrvala dodnes a spojuje tak minulost se současností. Právě toto přemostění časového období bylo pro objekt zásadní. Proto jsem využila i atypického podstavce, a to kamene. Kámen je pro mě jako konstanta v našem světě. Něco, co nás provází od počátků a bude provázet i v budoucnu. Lidstvo se dnes žene kupředu stále rychleji a často mizí jistoty. Možná i proto se v poslední době prosazuje trend navracet se do minulosti, oprašovat retro, navazovat na tradice. Je to ale vůbec možné? Střípky cibulového nádobí jsou jako symbol něčeho starého, co však nelze nikdy slepit zpátky přesně tak, jak to bylo. Objekt má vyjadřovat křehkost a pomíjivost našeho bytí v kontrastu s neměnným kamenem.

It's always been an essential element of artmaking for me to be related to a certain national identity. In my motifs I often referred the viewer to the Czech culture and country, be it through the landscape, or certain cultural codes. In this very case I made use of the blue onion design, typical for Czech china since the 18th century, whose popularity has prevailed until the present time, thus bridging the present and the past. This very bridge over a time span was essential for the project. And that is also why I made use of a non-typical sculpture base, which is a stone. A stone for me is like a constant in our world, something that has accompanied us from the very beginning and will continue to do so in the future. Today humankind moves forward ever faster and certainties often disappear. That may be the reason for the recent tendency to return to the past, 'dusting' the retro and taking up traditions. Yet is it possible at all? Broken pieces of blue onion crockery are a symbol of something old, which can never be retrieved as it once was. The object should express the fragility and elusiveness of our existence in contrast to the 'unchanging' stone.

katalog_vize_final.indd 20 30/11/16 11:05

katalog_vize_final.indd 21 30/11/16 11:05

Monika Plíhalová

Cesty, autorská kniha, 900 × 20 cm, 2016

Paths, artist book, 900 × 20 cm, 2016

Již dlouho si cením linie a jejího výrazového potenciálu. Jsem přesvědčena, že pomocí obyčejné čáry lze vyjádřit mnoho, ať už se jedná o lidské emoce, nebo o univerzální principy. Linie jsou pro mne kódy, díky kterým mohu předat diváku informaci oproštěnou od svazujících slov a exaktnosti. Pro výstavu VIZE jsem se rozhodla této skutečnosti maximálně využít. Svůj zájem o linii jsem zde navíc spojila s nadšením pro autorskou knihu. Vytvořila jsem leporelo, ve kterém pomocí nekonečných lineárních šifer rozvíjím příběh budoucnosti. Vyjadřuji rozmanitost cest, kterými se svět může ubírat. Možností je mnoho. Snad budou cesty přímočaré, snad povedou oklikou, nebo nás svedou na scestí. Možná se všechny spojí, anebo se rozmělní na nepřeberné množství úzkých pěšinek.

I have appreciated line and its expressive potential for a long time. I am convinced that a lot can be expressed by means of an ordinary line, be it human emotions or universal principles. Lines are codes to me, thanks to which I may hand over information to the viewer, which is free from the restrictive effect of words and exactness. I decided to make a full use of this for the VIZE exhibition. Moreover, I combined my interest in line with my zest for an art book: I've made a pop-up book, where I developed a story of the future with the help of 'infinite' linear ciphers. I am trying to express the diversity of ways the world may choose to go. There are many possibilities. The paths may be straightforward, or take a detour, or we may be lead astray. Maybe all the paths will join or they'll split up into an infinite number of tiny trails.

katalog_vize_final.indd 22 30/11/16 11:05

Barbora Samková

Nová realita, sádrové odlitky, 250 × 200 cm, 2016

New Reality, plaster cast, 250 × 200 cm, 2016

Ve své umělecké tvorbě využívám vnitřní spjatosti výtvarného umění s psychologií. Věnuji se aktuálním společenským problémům a především jejich dopadům na život jedince. Psychologie osobnosti se tak v propojení s tématem nadměrného využívání moderních technologií stala východiskem pro tvorbu instalace s názvem Nová realita. Prostřednictvím moderních technologií vytváříme virtuální světy. A ty se pro nás stávají novou, zdánlivě lepší realitou. Můžeme být kýmkoli – dokonalými bytostmi v dokonalém světě. Virtuální realita se zdá pohodlnější než naše vlastní nedokonalá skutečnost. Ale za jakou cenu? Ztrácíme svou osobitost. Dochází ke ztrátě, rozpadu identity. Nevědomě přestáváme být sami sebou. Vytrháváme ze sebe prvky, které tvoří naši jedinečnost na úkor splynutí s ostatními. Dochází ke společenské izolaci, dezorientaci a ztrátě kontroly nad sebou samými. Kam až tohle může vést?

In my art I make use of the intrinsic relationship between art and psychology. I devote myself to top social issues, especially their impact on the life of an individual. Thus personal psychology in connection with the topic of excessive uses of modern technologies became the starting point for the installation called the "New Reality". We create virtual worlds by means of the modern technologies. Those become for us a new, seemingly better reality. We can be anybody – perfect beings in a perfect world. Virtual reality seems to be more comfortable than our own imperfect one. Yet what is the cost? We are losing our individuality. What happens is the loss, disintegration of our identity. We cease being ourselves without knowing it. We tear out elements that constitute our uniqueness, in favor of 'merging' with others, the result being social isolation, disorientation, and loss of control over ourselves. How far can this go?

katalog_vize_final.indd 24 30/11/16 11:05

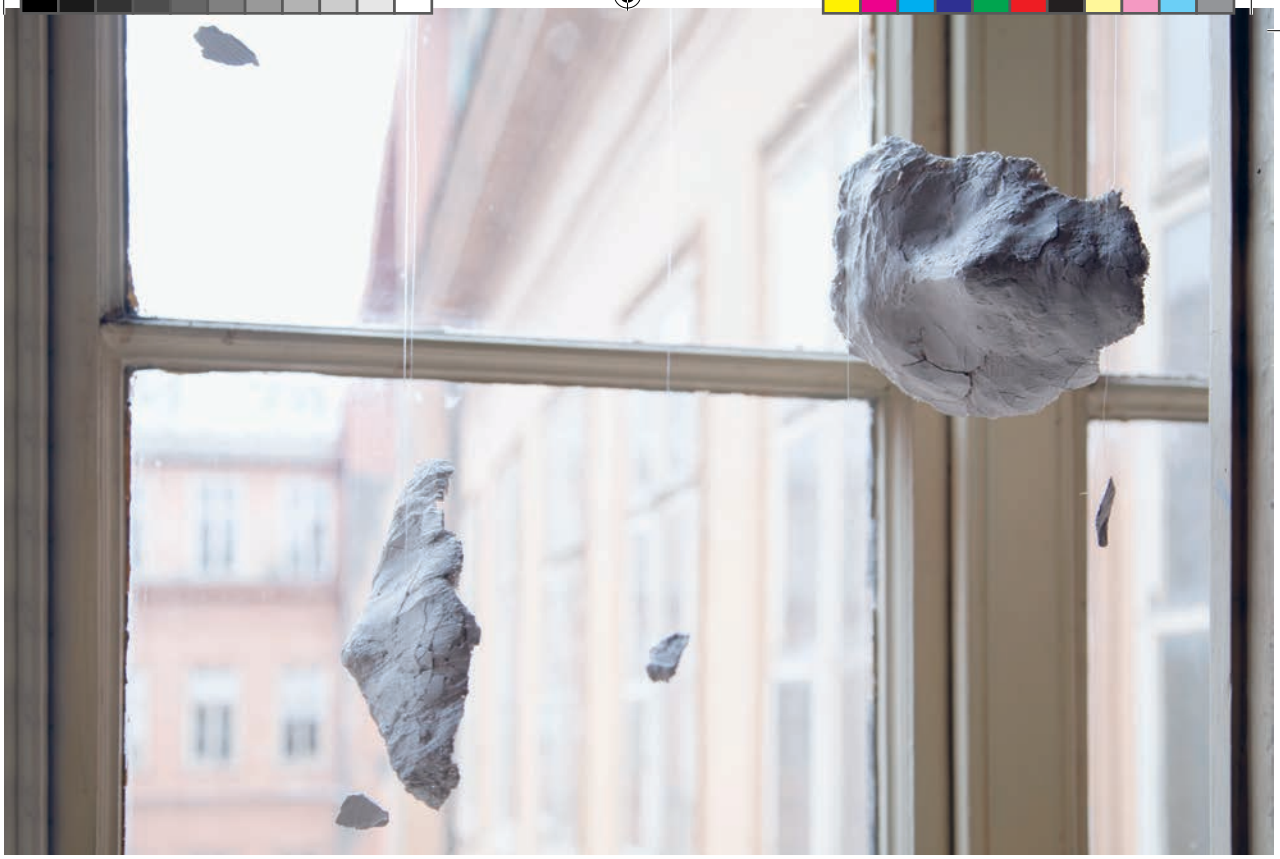

Zuzana Svatošová

Here is Our Future, 200 × 100 × 75 cm, instalace, 2016

Here is Our Future, 200 × 100 × 75 cm, installation, 2016

Ve své teoretické práci se dlouhodobě zabývám tématem genderu v kultuře, umění a vzdělávání. „Gender" označuje kulturně vytvářené rozdíly mezi muži a ženami. Dílo Here is Our Future využívá „ženské" vyjadřovací prostředky, vyznačující se zejména svojí neviditelností. Možná kolem díla projdete, aniž byste si jej všimli. Ono samo je a není artefaktem. Odkazuje k banalitě každodennosti, skrývá v sobě však tvůrčí potenciál. Vede k dialogu, který je spřádavým mechanismem naší budoucnosti. Inspirací mi byla instalace The Key in the Hand (2015) autorky Chiharu Shiota z japonského pavilonu, vytvořená z rudé příze a na ní zavěšených klíčů a vraků lodí. Při průchodu instalací jsem se cítila, jako bych se pohybovala pod rudě zbarvenou hladinou, jež pohltila všechny naše ztracené „klíče" a „lodě". V díle Here is Our Future nabízím pozitivnější obraz naší reality, přízi zpracovávám do dokonalého tvaru kulatého polštáře a vytvářím prostor pro dialog, otevřenost a vzájemné obdarování.

In my theoretical work I have dealt with the topic of gender in culture, art and education. "Gender" stands for culturally generated differences between men and women. The artwork Here is Our Future makes use of "feminine" means of expression, distinguished especially by being invisible. You may pass by the work without even noticing it. The work itself is and is not an artifact. It refers to the banality of everydayness, with its creative potential hidden. It leads to a dialogue that is the weaving mechanism of our future. I was inspired by the installation The Key in the Hand (2015) by artist Chiharu Shiota in the Japanese Pavilion, made of red yarn with actual keys hanging from it, and shipwrecks. When passing through that installation I felt as if moving under a red colored water surface, which engulfed all our lost "keys" and "ships". In my artwork Here is Our Future I offer a more positive view of our reality, processing the yarn into a perfect shape of a round cushion and creating space for a dialogue, openness and mutual giving.

katalog_vize_final.indd 26 30/11/16 11:05

Kamila Zawadská

Nevadí?, kombinovaná technika, 250 × 200 cm, 2016

Don't you mind?, mixed technique, 250 × 200 cm, 2016

Jednou mi bylo řečeno, že jsem v jádru hlavně kreslířem. Pomocí kresby dokáži bezprostředně zachytit to, co se přede mnou či uvnitř mne odehrává. Motiv květin je v mé tvorbě přítomen od prvopočátku, je určitou konstantou, která mne jistým způsobem charakterizuje. Pro kresbu na výstavu VIZE jsem zvolila netradiční podklad spjatý s důležitou oblastí svého života, a to se skateboardingem. Začala jsem sbírat staré skateboardové desky, na jejichž spodní strany kreslím, vyrývám svá sdělení. Vždy zanechávám alespoň malý fragment původních designů jako odkaz na předchozí životní příběh desky.

Triptych, na který jsem zachytila tři zástupce české květeny, vyjadřuje mé obavy o budoucnost světa. Na první, zachovalé desce jsem zachytila heřmánek pravý, jehož výskyt zatím není ohrožen. Na druhé, nalomené desce je vyobrazen mák polní, který se v posledních letech dostal mezi ohrožené druhy. Třetí, nejvíce poškozená deska má na sobě kresbu kakostu lesklého, který v dnešní krajině již nenalezneme. V recyklaci, kterou jsem využila pro výstavu VIZE, vidím jeden ze zásadních kroků vedoucích ke zpomalení dopadů životního stylu naší rostoucí civilizace.

Once I was told that I am chiefly a draftswoman. By means of drawing I can immediately capture whatever is happening in front of me or inside me. The flower motif has been in my artwork since the very beginning, it is a sort of constant, which describes me in a way. I have chosen an untraditional base in case of my drawings for the VIZE exhibition: it is connected with an important sphere of my life – skateboarding. I started collecting old skateboard decks whose bottom side I use for drawing and carving my messages. I always leave at least some fragment of the original design as a reference to the previous life story of the deck.

The triptych, where I captured three representatives of Czech flora expresses my worries about the future of the world. On the first, well-kept deck I captured Chamomile (Matricaria chamomilla) whose occurrence has not been threatened yet. The second, partially cracked deck depicts field poppy, which made it among endangered species during the last few years. The third, most damaged deck carries the drawing of geranium (g. lucidum), which we will not find in today's landscape anymore. In the recycling act I have used for the VIZE exhibition, I can see one of essential steps to slow down the impact of the lifestyle of our ever-growing civilization.

katalog_vize_final.indd 28 30/11/16 11:06

Olga Konvalinková, Hana Leisnerová, Valentino Mele, Klára Nosková, Monika Plíhalová, Barbora Samková, Kamila Zawadská

VIZE, prořezávaný karton, instalace, různé rozměry, 2016

VISION, pruned cardboard, installation, different sizes, 2016

Myšlenka společné instalace stála na samotném počátku příprav výstavy VIZE. Zážitky z benátského Bienále jsme v našem studentském kolektivu sdíleli a cítili jsme potřebu je znovu oživit prostřednictvím konceptuální instalace. Rozhodli jsme se zaplnit schodiště fakulty směsicí slov zavěšených do volného prostoru. Jedná se o záznamy nejrůznějších vizí budoucnosti, které splývají v jeden celek. Otázky po směřování světa vedou k rozmanitým závěrům. Zodpovězená otázka nemůže být ale ničím víc než pouhou možností a náš osud vždy zůstane nejistý. Právě na mnohoznačnost lidských očekávání spojených s budoucností upozorňuje instalace VIZE.

Všechna slova v instalaci začínají písmenem „e". Evoluce, eventualita, emancipace a desítky dalších jsou s vizí budoucnosti těsně spjaty. Slovní hříčka – VIZE nebo VIZ E – završuje koncept instalace.

The general idea of the group installation stood at the very beginning of our preparations for the VIZE exhibition. In our student group we all shared and felt the need to revitalize the experiences of the Venice Biennale by making a conceptual installation. We decided to fill up the stairway of our faculty building with a mixture of words hung in free space. These are the records of various visions of the future, which merge together in one unit. Questions about the directions the world is taking lead to a variety of conclusions. Yet an answered question can possibly be nothing more but a mere possibility and our fate will always remain uncertain. And it is the ambiguity of human future expectations that the VIZE installation is pointing out.

All the words exhibited in the installation start with the letter "e". Evolution, eventuality, emancipation and many others are very closely associated with the vision of the future. A pun – VIZE or VIZ E – crowns the concept of the installation.

katalog_vize_final.indd 30 30/11/16 11:06

ELIMINACE
EXHIBICE
EPOCHA

Jedním z podstatných rysů jakéhokoliv současného umění je jeho schopnost reflektovat aktuální situaci, to, jak se daná společnost vztahuje ke svým problémům i ke světu, v němž se rozvíjí. Současnost zde znamená především neustálý pohyb mezi tím, co je už dané, a tím, co se právě definuje a ještě není dořečeno. Ono paradigma nutnosti neustálé inovace, které stojí u počátků sebedefinování novodobého umění jako autonomní tvůrčí činnosti, je založeno na neustálém hledání budoucnosti. Tu tvůrce současně předvídá i utváří. To, že právě umělecká činnost je vedle filozofie často pokládána za jakýsi lakmusový papírek ducha doby, však v dnešní situaci může znít poněkud fádně.

Posedlost naší technologické společnosti inovacemi se stala natolik intenzivní, že už dávno předběhla skutečný vývoj. Technologický, sociální i biologický pokrok našeho druhu byl už tisíckrát předvyprávěn v mnoha literárních utopiích i sci-fi příbězích. Vždyť i převažující část masové vizuální kultury je založena na neustálé simulaci technologického pokroku, spojeného s vizualitou převzatou z estetiky sci-fi žánru. Stále znova je nám předkládáno, že budoucnost už je tady a teď. Někteří kritici konzumní společnosti to pokládají za důsledek toho, že když už kapitál komodifikoval všechno současné a minulé, vrhl se na budoucnost, kterou nám tím de facto „ukradl". Třeba takový investiční program, tzv. „robot", jenž dokáže během zlomku vteřiny předpovědět vývoj akciového trhu a dle něj prodat či nakoupit akcie, už předem kalkuluje s definovanou budoucností, která se skrze jeho obchody stává realitou.

Pokud se ale spokojíme s méně radikálním výkladem zmíněné situace, mohli bychom tuto přesycenost budoucností, kdy jakákoliv její nabízená vize je pouze kartou vytaženou z balíčku mnoha již předepsaných možností, chápat i jakožto důsledek naší touhy po úniku ze současnosti, jejíž problémy nedokážeme vyřešit. Jakákoliv možná vize budoucnosti, ke které můžeme vzhlížet, by možná neměla být oním vykalkulovaným receptem, který nám nabízí onen robot či některé ideologie, jež svými tezemi zpustošily dvacáté století, ale spíše výpovědí vycházející z naší autentické životní situace jakožto kreativního jedince. Ona individuální forma, která je výsledkem výtvarné aktivity ohledávající tvar a hmotu, dodává do oné vypočitatelné budoucnosti těžko předvídatelnou hodnotu osobního kontaktu. Při setkání s aktuální výtvarnou výpovědí kohokoliv z několika miliard lidských jedinců se divák vždy znova a znova setkává s něčím novým. Každé toto kreativní gesto vstupuje do reality tohoto světa a utváří jinou možnost jeho vnímání.

Téma posledního benátského výtvarného Bienále čerpalo právě z této schopnosti umělců vyslovit se s vyhraněnou individualitou k možnostem, které se naskýtají v onom každodenním procesu, v němž se z budoucnosti stává současnost. Výstava, kterou jako svou reakci na návštěvu Benátek zrealizovali studenti Katedry výtvarné výchovy PedF UK, je tak stejně jako benátské bienále především součtem mnoha různých osobních pozic. Těmito tvůrci využité spektrum vyjadřovacích prostředků je zjevně inspirováno i zájmem současného umění o propojení konceptuálního uvažování se senzuální hodnotou hmoty a materiálu. Předmětnost a častá práce s objektem a instalací staví vystavené práce přímo do prostoru sdíleného s divákem. Do popředí vstupuje nejen jejich materialita, ale dokonce i přímá práce s fyzikálními zákony. Do třetího rozměru se nečekaně posunulo i médium fotografie, které je zde ohledáváno prostřednictvím návratů k jeho kořenům. I zdánlivě nehmotný znak, jako je písmo, byl zapojen do předmětné intervence pronikající celou budovou fakulty. Celkové instalační pojetí pak tyto dojmy jen posílilo zřejmou snahou o definování prostoru

katalog_vize_final.indd 32 30/11/16 11:06

výstavy jako citlivě vymezeného rámce pro dialog s v ní pobývajícím divákem. Jedna z největších přehlídek současného světového umění se zde dočkala reflexe od tvůrčích jedinců, kteří se sami připravují na úkol přiblížit možnosti aktuální výtvarné výpovědi dalším generacím a široké veřejnosti. To, že tato reflexe má podobu autonomního výtvarného projevu, jí dává specifickou hodnotu, která ukazuje, v čem je tak důležitá ona výše zmíněná role výpovědi o dynamicky se vyvíjející současnosti prostřednictvím výtvarných vyjadřovacích prostředků.

Viktor Čech

katalog_vize_final.indd 33 30/11/16 11:06

It is one of the essential features of any contemporary art to be able to reflect upon the immediate situation of a given society, its attitude to its problems and toward the world it evolves in. Here contemporaneity means above all the incessant movement between what is already given and what is just being defined and not finished yet. That paradigm of essential continuity of innovation, which stands in the beginning of the w art defining itself as an autonomous creative activity, is based on the incessant search for the future, which the creator both foresees and creates. However, the statement about artmaking being, along with philosophy, a sort of litmus paper of the spirit of the times, may sound somewhat drab in the current situation.

The obsession with innovation in our technology-oriented society became so intense that it got ahead the actual development long ago. Technological, social as well as biologic progress of our species was retold probably a thousand times in many a literary utopia and sci-fi stories. Even majority of the mass visual culture is based upon perpetual simulation of technological progress, in connection with visuality taken from the sci-fi movie aesthetics. We hear again and again that the future is here now. Some critics of consumerist society attributed this to the idea that once capital turned all of present and past into commodities, now it has attacked the future, "stealing" it in fact from us this way. Let's take the investment program called the "robot", which can foretell the stock market development in a glimpse of a second and sell or buy shares accordingly, which means it reckons with a predefined future that through this business activity becomes real.

If we are happy with a less radical explanation of the situation above, we might consider this saturation with future, when any offered vision is but a card pulled from a pack of other already predefined options, to be the consequence of our desire to escape the present, the problems of which we are not able to solve. The only possible vision of the future, which we might look up to should possibly not be a calculated recipe offered by a robot or some ideologies ravaging the 20th century with their theses, but it should rather be statements coming from us as creative individuals, and drawn from our authentic situation in life. That individual form, which is the outcome of artistic activity examining shape and matter, brings into the pre-calculated future a hardly predictable value of personal touch. Encountering an authentic artistic statement of any of the several billion human individuals, the viewer always, again and again encounters something new. Each of those creative gestures enters the reality of this world and establishes yet another possibility of its apprehension.

The topic of the last Venice Biennale made use of this very ability of artists to express their distinctly individual attitude to the possibilities that occur in the everyday process whereby the future becomes the present. The exhibition the students of Art Education Department have arranged as their response to the Venice Biennale is above all a sum of many different personal attitudes. The spectrum of the means of expression, used by these artists, is apparently also inspired by the interest of contemporary art in connecting conceptual thinking with the sensual value of physical matter and material. Materiality and frequent work with an object and installation puts the exhibits straight in the gallery space shared with the viewer. Not only their materiality, but also direct work with physical laws stands out here. Quite unexpectedly, photography also made it into the third dimension and is being explored here by returning to its very roots. Even a seemingly immaterial sign such as letters of the alphabet got involved in the material intervention penetrating the Faculty's whole building. The installation's overall concept only highlights these impressions as it shows an obvious effort to define the exhibition spaces as a sensitively outlined framework for a dialogue with the visitor occupying the same space. Thus one of major global contemporary art shows has found here a reflection from creative individuals who prepare for the task of mediating insight into the current artistic statements to new generations of young people and the general public. The fact that this reflection took the form of an autonomous artistic manifestation endows it with a special value. It shows why the above role of statements about the dynamically developing contemporaneity achieved by artistic means of expression is so important.

Viktor Čech

Monika Plíhalová, Cesty / Paths, autorská kniha / artist book, 2016
Hana Leisnerová, Barbora Samková, Spěch / Hurry, video, 2016

katalog_vize_final.indd 34 30/11/16 11:06

katalog_vize_final.indd 35 30/11/16 11:06

VIDEOPROJEKCE
VIDEOPROJECTION

1 Monika Plíhalová, Cesty / Paths, autorská kniha / artist book, 2016
Barbora Samková, Přetváření / Reshape, video, 2016
2 Barbora Samková, Přetváření / Reshape, video, 2016
3 Marie Fulková, Leonora Kitzbergerová, Helena Kafková, Interpretovat obraz / Interpreting Image, video, 2016
4 Jana Kerhartová, Created in Venice, video, 2016
5 Kamila Karagavrilidisová, Bez názvu / Untitled, video, 2016
6 Petra Klimešová, Divák / Spectator, video, 2016
7 Monika Plíhalová, Cesty / Paths, video, 2016
8 Monika Plíhalová, Cesty / Paths, autorská kniha / artist book, 2016
Monika Plíhalová, Cesty / Paths, video, 2016
9 Hana Leisnerová, Pozitivní negativ / Positive Negative, video, 2016
10 Zdenka Špidlová, Big Data, video, 2016
11 Hana Leisnerová, Barbora Samková, Klid / Quiet, video, 2016
12 Valentino Mele, Cras Animo / La Mente di Domani, video, 2016
13 Olga Konvalinková, Nejistota / Uncertainty, video, 2016
14 Kamila Zawadská, Nothing really matters?, video, 2016
15 Hana Leisnerová, Barbora Samková, Spěch / Hurry, video, 2016
16 Klára Nosková, Fragmentace času / Fragmentation of Time, video, 2016
17 Michal Sedlák, Dottore, video, 2016
18 Monika Plíhalová, Cesty / Paths, autorská kniha / artist book, 2016
Klára Nosková, Fragmentace času / Fragmentation of Time, video, 2016

katalog_vize_final.indd 36 30/11/16 11:06

1

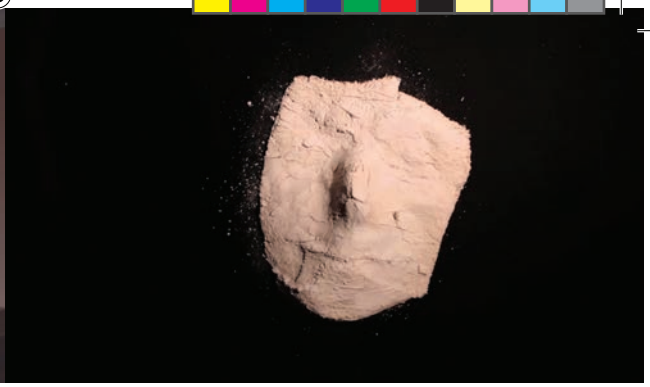

2

3

4

5

6

7

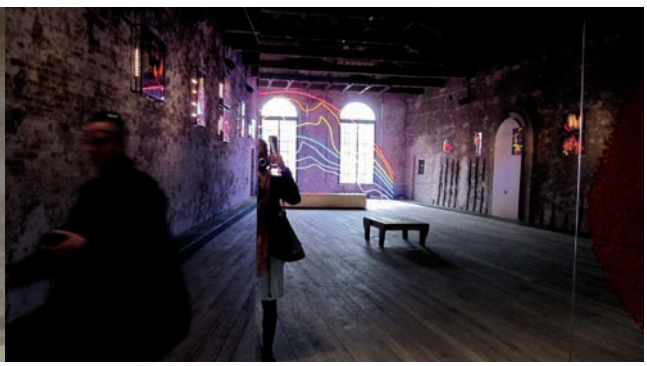

8

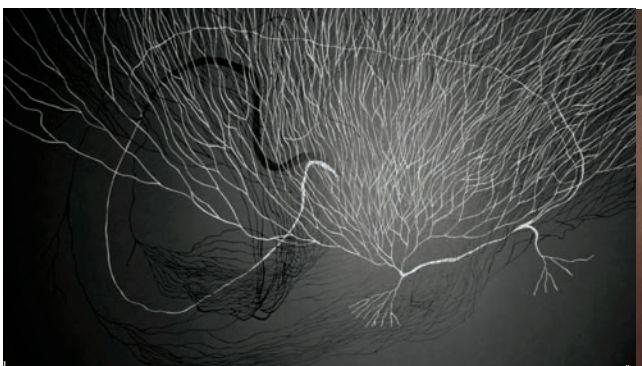

9

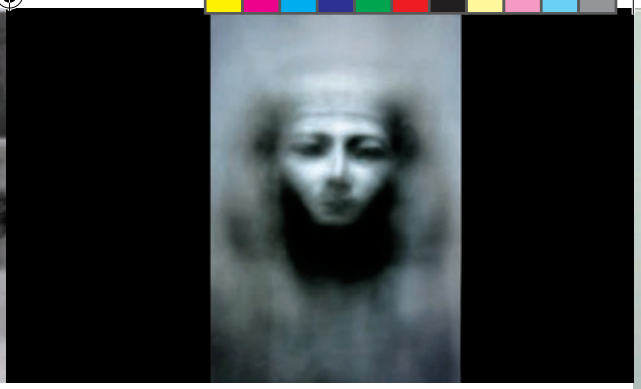

10

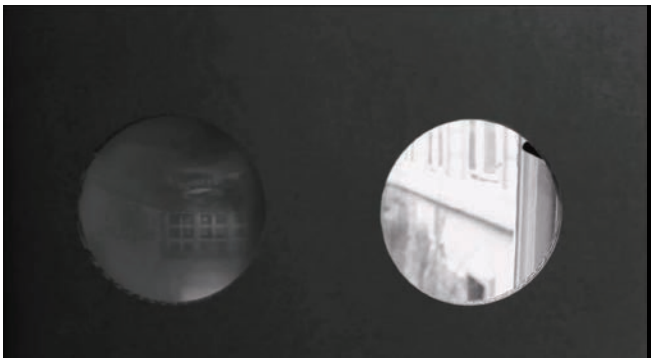

11

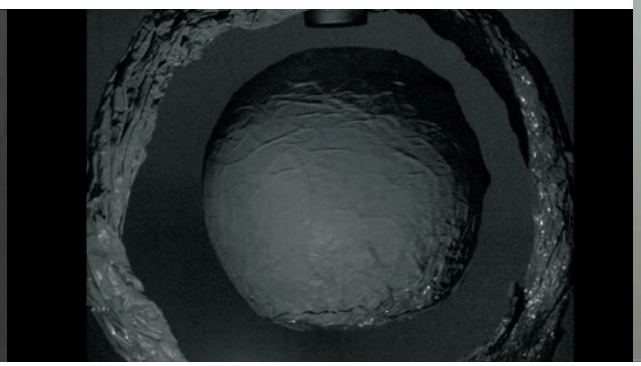

12

13

14

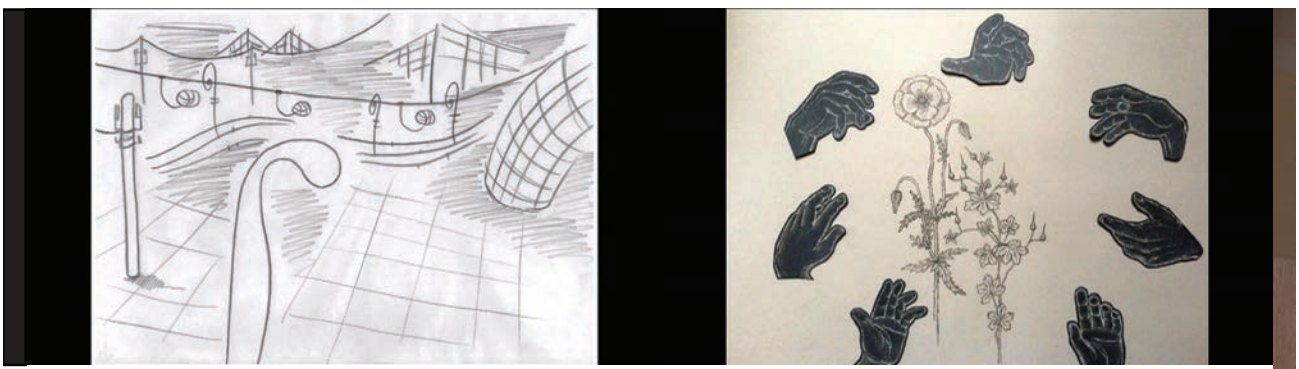

15

16

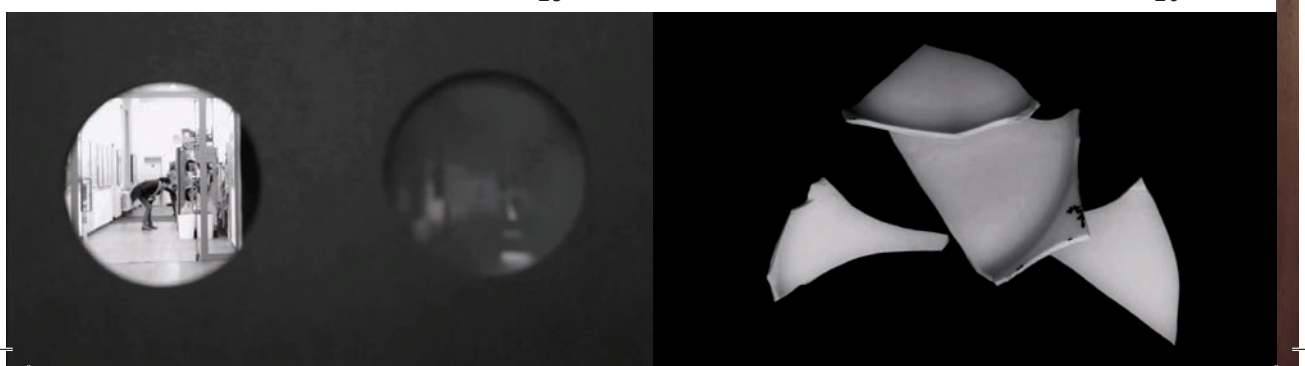

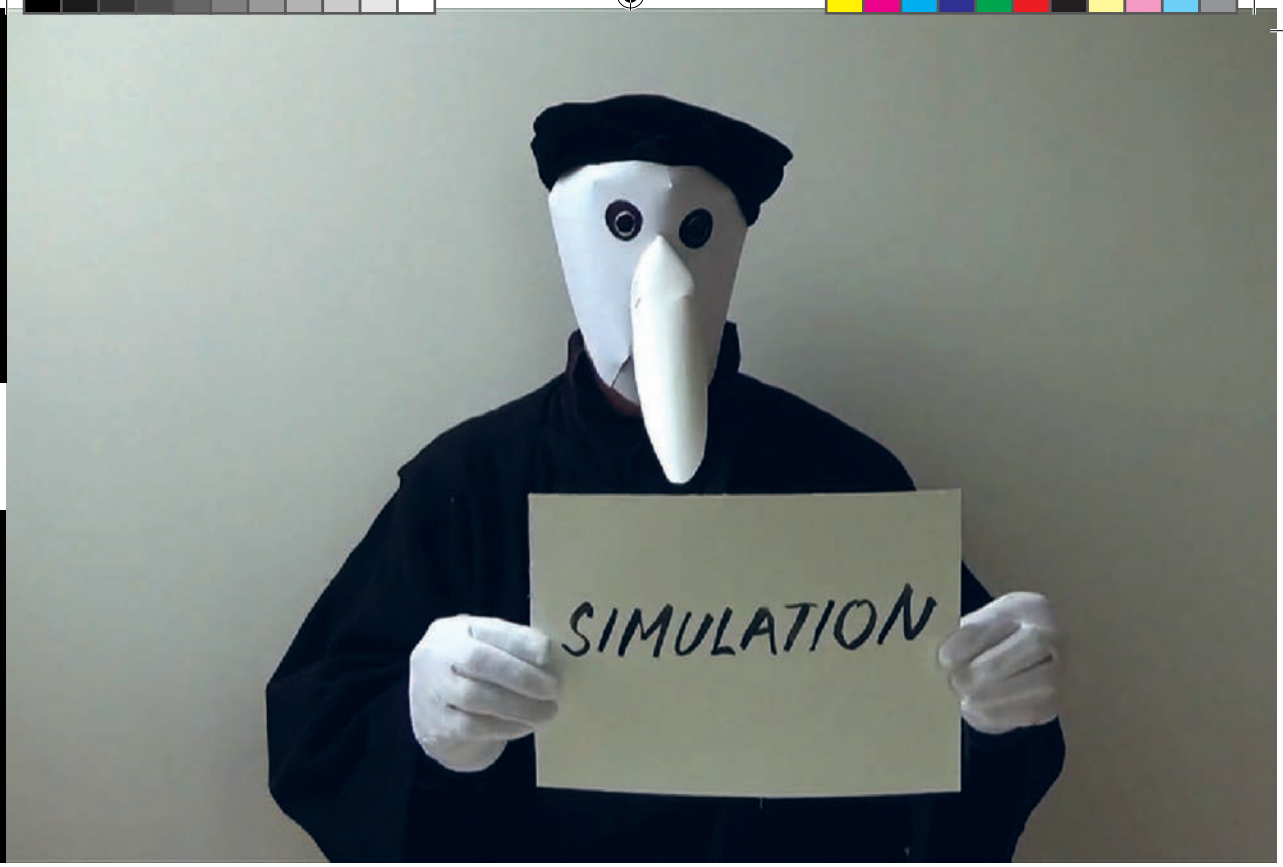

17

18

EVENTUALITA